

Δίκη δὲ καὶ Νέμεσις ἐκποδῶν. ἀμειδῆς ἐνταῦθα ὁ 'πολύγελως' ἐκεῖνος ἐγώ, καὶ ὡς ἀπὸ Τροφωνίου κατηφιῶ τὰ πολλά. εἰ δέ μοι καὶ γέλωσ ἐπιχορεύσει ποτέ, κωμάζω κατὰ τῆς Τύχης καὶ τὴν τραγωδίαν εἰς κωμωδίαν μετασκευάζω. ὁρῶ τὴν αὐλαίαν καὶ γίνεται μοι ἀτεχνῶς αἰνιγμα τῷ τοῦ Σαμφῶν εἰκόσ, γλυκὸν ἐκ πικράζοντος. ἀλλὰ τί μὴ θᾶπτον λύω τὸ 5 αἰνιγμα, δι' οὗ καὶ τὸ στυγνὸν ἔμαντῶ πολλάκις διέλυσσα; ἀψινθοτρόφον τὴν ἀλωπίσκην ὁρῶ, καὶ μοι πολὺς ὁ γέλωσ ἐπιρροῖσκειται, εἰ πᾶσαν ἢ Τύχη γλυκυθυμίαν ἐπαγγειλαμένη τοιαύτην ἐκεράσατο κύλικα. οὐκ ἴοις ἀγάλλεται οὐ ῥόδοις ἀβρύνεται οὐ λωτῶ γλυκάζεται, ἀψινθίας γέμει πικρίαν γεωργεῖ ἀηδία πολυτοκεῖ ἔμετον ἐρεθίζει· τοιαύτην 'λωτοτρόφον' οἰκοῦ- 10 μεν. ἔστιν ἀπὸ τῆς ἀνθησ καὶ τοὺς ἄνδρας τεκμήρασθαι ὡς ἀληθῶς ἀψινθιοὶ ὡς ἀληθῶς πικρόθυμοι, τοῖς ἀδελφοῖς ἀνθεσιν εἰκότες τῆς θρησαμένης ἀπόζοντες. εἶημεν ἂν οὖν ἡμεῖς κατὰ τὴν ποίησιν 'Ἀψινθίων ἀγχουροί', οὕτω πικρόχυμός τις ἢ γῆ καὶ πικρὰ πάντα φύει καὶ ἀνθη καὶ ἄνδρας.

Ἄλλ' ἐγγὺς ὁ Μωυσῆς, κἂν ὑμεῖς ἐθέλητε καταγλυκανεῖ μοι πάντα τῷ 15 τῆς παιδεύσεως ξύλω, τῇ σωφρονιστικῇ βακτηρίᾳ. μαντεύομαι γὰρ ὅτι δεήσει μοι καὶ τούτου ποτέ. ἀπαιδευτοὶ γὰρ εἰσι καὶ τραχηλιῶσιν οἱ πλείους τῶν ὑπὸ τὴν ἐκκλησίαν, ὡς ἂν εἶποι τις, πελατῶν.

Οὕπω μέντοι ἐθέλω τὸν καταιβάτην μεταχειρίσασθαι. καίτοι ἔστι τις ἐνταῦθα Μακεδῶν τὴν κλησιν, ὃς μάλιστα δὴ μοι μετὰ τοῦ Κασταμονίτου 20 ἐπέθετο. εἶποιμ' ἂν εὐφυνῶς τὸ τοῦ Δημοσθένους· 'βάρβαρος ὄλεθρος Μακεδῶν'. ὅμως μέντοι ἀνέχομαι. εἰ δ' ἀνό(ν)ητα ἐπιεικεύσομαι, τότε καὶ τῆς τοῦ δεσπότη βακτηρίας δεήσομαι, καὶ σωφρονεῖ μοι τοὺς ἀπαιδεύτους.

'Γενοίμην ὑπὸ πλάκα' Ῥηγίου, τὴν ἱερὰν ὅπως προσείποιμι Κωνσταντινούπολιν. | 25